

NATO med den begrundelse, at, ja, det kan godt være, at der er nogle militærteknikere, der siger, at det kan vi ikke nødvendigvis forsvare, men det handler i virkeligheden om noget andet. Det handler om at betrygge disse nye demokratiers stabilitet, at de får den moralske og politiske garanti, som både medlemskabet NATO og EU er for dem.

Det har været en vigtig udvikling. Mest aktuel er selvfølgelig Afghanistan, som vi har haft mulighed for både i fællesskab mellem regeringen og Socialdemokratiet og andre at lave en strategi for og opdatere en strategi for for ganske nylig, og også diskutere her i Tinget, men jeg vil alligevel gerne afslutningsvis gøre – fordi det er så centralt for den militære del af den indsats, vi gør i NATO-regi lige nu – nogle særlige bemærkninger om Afghanistan.

Jeg er meget glad for den strategiudvikling, præsident Obama har præsenteret os for, for den har, som jeg læser den, to ben, nemlig at vi på den ene side sender nye styrker ind for at understrege over for dem, vi slås med, at vi ikke går i utide, og for at overbevise dem, der sidder – og det er nok de fleste – oppe på gærdet og ser, hvordan det går, om, at Afghanistan ikke bliver udleveret til Taleban igen, og at vi på den anden side sender det budskab med træningen af de afghanske styrker som et hovedpunkt i præsident Obamas strategi, at et exit inden for en overskuelig tid for de udenlandske styrker også er en del af løsningen, vel at mærke når vi har brugt så mange kræfter, vi overhovedet kan mobilisere, på at gøre afghanerne i stand til at klare deres egen sikkerhedssituation.

Der er brug for innovative løsninger, blev der sagt, og det er det sidste, jeg skal sige. Det er jeg enig i. Derfor handler løsningen i Afghanistan i høj grad også om politisk håndtering af problemet Pakistan i den store sammenhæng med hensyn til, hvordan vi får en anstændig, holdbar exitstrategi i et Afghanistan, hvor de kan klare deres egen sikkerhed.

Kl. 15:11

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til den socialdemokratiske ordfører. Den næste er Dansk Folkepartis ordfører, hr. Søren Espersen.

Kl. 15:12

(Ordfører)

Søren Espersen (DF):

Tak. Lad mig starte her med en lykønskning til os alle sammen i anledning af NATO's 60 års fødselsdag. Man kan konstatere, at NATO, som

også Venstres ordfører så fint påpegede, ikke alene har været en forrygende succes, men altså også selve grundlaget for, at vi i dag kan være danske parlamentarikere i et frit land, og at ikke en mors sjæl vil kunne forhindre os i at sige det, der ligger os på sinde.

Men det bliver altså ikke kun ved os herhjemme, for ydermere er NATO grundlaget og garanten for, at den samme vidunderlige frihed også kommer det tjekkiske folk til del, det polske, det ungarske, det slovakiske, det slovenske, det rumænske, det bulgarske og de baltiske folk. Havde NATO ikke været her med sine gensidige forpligtelser, med al sin styrke og med al sin vilje til frihed, er det sandsynligt, at vi, Danmark inklusive, i dag havde været proletarietets diktators trælle. Det er NATO's afgørende fortjeneste, og det er årsagen til, at jeg trods alle NATO's fejl og mangler – og jeg kunne nævne mange, men vil afstå fra det nu – af hjertet takker de repræsentanter fra 14 lande, som den 4. april 1949 mødtes i Washington for at underskrive traktaten om Atlantpagten.

Danmark blev den dag med sin underskrift – jeg tror, det var udenrigsminister Gustav Rasmussen, der skrev under; dengang var det udenrigsministrene, der rejste, det gjorde statsministrene ikke, de tog en gang imellem til Oslo, når det gik højt – sikret sin frihed og selvstændighed.

Der var mange surmulere herhjemme dengang, og det var der såmænd også hele vejen op indtil slutningen af 1980'erne. Men i dag er det vel kun yderligtgående ekstremister, gamle betonkommunister, der er uenige i, at Danmark som en selvstændig, fri og demokratisk stat naturligt hører med i NATO.

Efter at den brovtende kommunisme havde knust friheden i såvel Polen, Ungarn, Bulgarien, Rumænien og i 1948 også gjorde det af med Tjekkosllovakiet, var det endegyldigt slut med den danske neutralitet. Og da NATO-traktaten blev underskrevet i Washington, var det en glædens dag for Danmark.

I disse år betaler vi så af, føler jeg, på vores enorme gæld til NATO, som i årene omkring den kolde krig beskyttede os så fint. Det kræver noget at være med i den her frihedsalliance, og for Dansk Folkeparti er det en æressag at yde de nødvendige militære og økonomiske bidrag. Derfor må Danmark til enhver tid stå med et troværdigt og effektivt militær, med moderne hær, flåde, flyvevåben og hjemmeværn, og vi lægger vægt på, at Danmark til enhver tid lever op til